

njega iako za tim nije bilo nikakve vidljive potrebe. Najpre će biti da je htela da ga prisluškuje i proveriti da li više dovoljno glasno.

Zatim mu se vrati ranije misao: da ona verovatno nije iz Policije misli; no upravo su špijuni - amateri bili najopasniji od svih. Nije znao koliko ga je posmatrala; možda i celih pet minuta; možda mu lice i nije bilo sasvim pod kontrolom. Bilo je strašno opasno dopustiti mislima da odlutaju kad se čovek nalazio na bilo kom javnom mestu ili na dohvat telekrana. Mogla je izdati najmanja sitnica. Neki tik, ili nesvestan izraz zebnje, ili mrmljanje sebi u bradu - bilo šta što navodi na pomisao da u čoveku ima nečeg nenormalnog, da on u sebi nešto krije. U svakom slučaju, imati nepodesan izraz na licu (izraz neverice, na primer, u trenutku kad se na telekranu objavljuje kakva pobeda) bilo je samo po sebi kažnjivo. Za tako šta je čak postojala i reč u Novogovoru. Zloizraz.

Devojka mu beše ponovo okrenula leđa. Možda ga zaista i ne prati; možda je čistim slučajem dva dana uzastopce sela do njega. Cigareta mu se beše ugasila; on je pažljivo položi na ivicu stola. Dopušće je posle rada, ako uspe da sačuva duvan u njoj. Devojka za susednim stolom je vrlo verovatno špijun u Policiji misli, i on će se vrlo verovatno u roku od tri dana naći u podrumima Ministarstva ljubavi, ali polovina cigarete je polovina cigarete, i treba je sačuvati. Sajm beše smotao svoju traku papira i gurnuo je u džep. Parsons se beše ponovo raspričao.

"Bačo, jesam li pričao ja tebi", reče on, smeškajući se i grickajući kamiš svoje lule, "kako su ona moja dva derišeta potpalila suknju onoj matoroj piljarki na pijaci kad su je videli kako uvija kobasice u plakat sa slikom V.B.? Dobila je gadne opekotine. Mangupčići, a? Ali ne da imaju klikere! Vidiš kako ih u Špijunima obučavaju. Prvoklasno! Čak bolje nego u moje vreme. Znaš šta su im sad najnovije dali? Trube za uvo, kad prisluškuju kroz ključaonice! Moja curica preksinoć donela jednu i isprobala na vratima dnevne sobe; kaže, čuje dvaput bolje nego golim uvetom. Jasno, to je samo igračka, nemoj da zaboraviš; ali upućuje na pravi put, a?"

Tog trenutka iz telekrana se ču prodoran zvižduk pištaljke, signal za povratak na posao. Sva trojica skočiše na noge da se umešaju u gužvu oko liftova, i iz Vinstonove cigarete ispade preostali duvan.

6.

Vinston je upisivao u svoj dnevnik:

To se desilo pre tri godine, u jednoj uzanoj sporednoj ulici blizu jedne od velikih železničkih stanica. Ona je stajala pored neke kapije, ispod ulične sijalice koja je jedva svetlela. Imala je mladalačko lice, veoma našminkano. Privukla me je upravo ta šminka, njena belina kao u maske, sa jarko crvenim usnama. Članice Partije nikad se ne šminkaju. Na ulici nije bilo nikoga; nije bilo ni telekrana. Zatražila je dva dolara. Prošao...

Za trenutak se oseti nemoćnim da nastavi. Zatvori oči i pritisnu kapke prstima, da iscedi iz njih viziju koja mu se uporno vraća. Beše ga obuzela gotovo neodoljiva želja da na sav glas izvikuje skaredne reči. Ili da udara glavom o zid, da preturi sto i zavitla mastionicu kroz prozor -da učini bilo šta žestoko, glasno ili bolno što bi moglo zaseniti uspomenu koja ga je kinjila.

Najgori neprijatelj čovekov, razmišljao je on, jeste upravo njegov nervni sistem. Svakog trenutka postoji opasnost da se unutrašnja napetost pretvori u kakav vidljiv simptom. On se seti čoveka s kojim se pre nekoliko nedelja mimoišao na ulici: čoveka sasvim svakodnevnog izgleda, člana Partije, od svojih trideset pet - četrdeset godina, visokog i mršavog, sa torbom u ruci. Razdvajalo ih je svega nekoliko metra kad se levi obraz tog čoveka iznenada iskrivio